

Lesbol miljardair

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2024 Misha Bell

www.mishabell.com/nl

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789465122274

HOOFDSTUK 1

Jane

“**W**aarom wacht je niet in de bibliotheek?” vraagt mam, en hoewel we aan de telefoon zitten, voel ik de bezorgdheid op haar vriendelijke gezicht. “Ik dacht dat dit sollicitatiegesprek belangrijk was.”

Belangrijk is een understatement. Deze baan als bibliothecaresse is als de ring, en ik ben Gollum.

Ik pak de telefoon steviger vast en kijk om me heen naar mijn pittoreske omgeving in Central Park. “Ik wist dat te lang in de wachtkamer zitten me nerveus zou maken, dus heb ik een promenade genomen.” Niet dat het veel hielp.

Mam snakt hoorbaar naar adem. “Is ‘promenade’ hoe de jeugd Xanax tegenwoordig noemt?”

Ik laat mijn telefoon bijna in het serene water van het nabijgelegen meer vallen. “Een promenade is een ontspannen wandeling op een openbare plaats. Sorry — nog een van die historische romantische woorden.”

“Oh.” Mam klinkt veel te opgelucht, aangezien ik nog nooit drugs heb gebruikt. “Zorg ervoor dat je ze vertelt hoe leuk je die boeken vindt.”

Huh. Zeggen dat ik alleen van historische romans hou, is hetzelfde als zeggen dat het personage van Glenn Close een beetje op Michael Douglas in *Fatal Attraction* leek. Of dat Hannibal Lecter in *The Silence of the Lambs* trek had in menselijke levers met tuinbonen.

Het alarm op mijn telefoon gaat af en het laat mijn hartslag omhooggaan. “Het is tijd om erheen te gaan,” zeg ik tegen mama. “Ik heb maar tien minuten voordat mijn sollicitatiegesprek begint, en het is vijf minuten lopen.”

“Ga dan,” zegt mam. “Snel. Ik weet zeker dat je het geweldig zult doen.”

“Bedankt.” Ik hang op en strijk de rok van het pak glad dat ik van mijn laatste kleedgeld heb gekocht dat ik terug moet brengen als ik de baan niet krijg.

Maar die zal ik natuurlijk wel krijgen. Deze bibliotheek heeft de beste collectie historische romans ter wereld en ik ben de meest fervente lezer van historische romans die er is. Het is een match gemaakt in Victoriaans Engeland.

Juffrouw Miller trekt haar verstikkende korset aan, zet haar bonnet recht en tilt haar kin op. Tijdens moeilijke tijden als deze moet een dame een stijve bovenlip houden.

Ja, dat is beter. Als ik mezelf moet kalmeren of opvrolijken, dan plaats ik mezelf vaak in de rol van een negentiende-eeuwse dame genaamd juffrouw Jane Miller. Ze is de dochter van een baron die haar moeder

buitenechtelijk zwanger had gemaakt en die toen prompt stierf op een schip dat op potvissen jaagde. Volgens overlevenden werd de beste baron door de twee meter lange pik van het majestueuze beest doodgeneukt — wat voor mij een passend ironisch lot lijkt voor een nutteloze spermadonor.

Om mezelf verder te ontspannen, doe ik mijn oortjes in en speel het themalied van *Bridgerton* van Netflix af.

Er verschijnt een dreigende witte schaduw in mijn ooghoek.

Ik draai me om en mijn al bonzende hart springt bijna uit mijn keel terwijl ik ter plekke verstijf, en er zich een dozijn vragen in mijn hoofd vormen.

Is dat een schaap? Zo ja, wat doet hij in Manhattan? Waarom rent hij naar me toe? Kwispeelt hij met zijn staart? Kun je gedood worden door een —

Ik kom uit mijn roes en probeer uit het pad van de herkauwer te stappen, maar het is te laat. Het massieve ding is al bij me, en staat op zijn achterste duivelshoeven en ploft met de kracht van Thors hamer zijn voorpoten op mijn schouders.

Ik vlieg achteruit.

Ik sla tegen de grond.

De lucht stroomt uit mijn longen en het is een worsteling om te ademen.

Er ligt dikke vloeistof om me heen.

Bloed? Hersenen?

Nee, erger.

Het is modder. Modder die me waarschijnlijk van

een blessure heeft gered, maar mijn hoop om er representatief uit te zien heeft vernietigd.

Ik zuig wat lucht naar binnen en dank God dat ik niet dood ben. Wat betreft gênante manieren om te sterven, staat gedood worden door een schaap bovenaan samen met verscheurd worden door een hamster en doodgelikt worden door een kitten. Het feit dat ik als drieëntwintigjarige maagd zou sterven, zou de kers op de taart zijn.

Het schaap staat nu recht voor mijn gezicht. Staat hij op het punt om mijn oogleden op te eten? Of gaat hij op de bril kauwen die, door een wonder, nog steeds op mijn neus zit?

Nee. Hij likt aan mijn wang.

Zijn adem ruikt naar kip en zoete aardappelen.

Wat voor de duivel?

Wacht eens even. De vacht van dit schaap ruikt verdacht veel naar een natte hond. Bijna alsof —

“Het spijt me,” zegt het schaap met een diepe, rijke, gladde, stem als gesmolten chocolade. “De riem is uit mijn handen geglipt.”

“Ben je een hond?” vraag ik het schaap, mijn geest nog steeds vertroebeld.

“Dat ben ik niet,” zegt hij — of wie dan ook. “Ik ben Adrian. De hond heet Leo en hij klinkt zo.” De stem verandert om een octaaf hoger en sneller te klinken, alsof deze persoon een eekhoorn met te veel cafeïne heeft gegeten. “Je ruikt lekker. De modder is leuk. Het spijt me dat ik je heb laten vallen. Soms vergeet ik dat ik geen pup meer ben.”

De hond die geen schaap is — Leo — gaat uit mijn zicht en dan zie ik eindelijk de spreker.

Het uitzicht verdampt alle lucht die ik had teruggewonnen.

Het gezicht van de man — Adrian — is perfect geproportioneerd, met een aristocratische neus, een krachtige kin en zilverkleurige ogen die kwajongensachtig glanzen. Ja, kwajongensachtig. Met zijn brede schouders en donkere, verwaaide haar dat zich langs zijn oren uitstrekt, kan hij op de kaft van een historische roman worden gezet; het enige wat ze hoeven te doen is wat historische kleding te fotoshoppen.

Door de hertog genomen, zou de titel van de genoemde roman zijn. Of *De onwillige bruid van de markies*. Uw naam is Earl. De maagdelijke meesteres van de baron. *Het muurbloempje van de schurkerige burggraaf* —

Hij knielt naast me neer.

Is mijn bril beslagen of ligt het aan mijn netvlies? Dergelijke onvervalste knapheid zou gepaard moeten gaan met een waarschuwing.

“Gaat het?” vraagt hij.

Of het gaat? Ik ben angstig, geschokt en veel te opgewonden gezien mijn hachelijke situatie, maar ik heb voornamelijk het gevoel dat ik iets uiterst belangrijks vergeet.

Dan weet ik het.

Het sollicitatiegesprek! Hoe kon ik dat vergeten, zelfs voor maar een seconde? Heb ik windmolens in mijn hoofd?

“Ik ben te laat,” kondig ik aan en ik ga rechtop zitten.

Bij de ballen van de duivel. Mijn armen zwaaien en er vliegen brokken modder alle kanten op — inclusief naar Leo, die ze gretig op likt, en Adrian, die het stoïcijns in zich opneemt.

“Weet je zeker dat je klaar bent om op te staan?” vraagt Adrian terwijl hij zijn hand naar me uitstrekt.

“Het maakt niet uit of ik er klaar voor ben.” Ik pak zijn hand en stort dan bijna terug op de grond.

Zijn huid is heet als een woedende oven en die warmte doordringt mijn lichaam en smelt alles in zijn kielzog.

Uh oh. Juffrouw Miller voelt een verlangen in haar meest geheime plek. Een zeer onvrouwelijke tinteling die —

“Ik denk dat je nog niet hersteld bent,” zegt Adrian terwijl hij me helpt om overeind te komen. “Ga even daar op dat bankje zitten.”

“Kan niet,” hijg ik en trek mijn hand uit zijn greep voordat ik verbrand. “Moet rennen.”

Zijn uitdrukking verhardt. “Je zou een hersenschudding kunnen hebben.”

“En wiens schuld is dat?” Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes naar hem. “Ik ben te laat voor een sollicitatiegesprek. Voor mijn droombaan. Kun je ophouden me in de weg te staan?”

“Een sollicitatiegesprek?” Hij gaat met zijn blik over me heen. “Zoals je er nu uitziet?”

Ik kijk naar beneden en wou dat ik dat niet had gedaan. “Oh nee. Ik ben viezer dan een varken.”

“Varkens zijn niet echt vies,” zegt Adrian. “Ze gebruiken modder om af te koelen en als zonnebrandcrème en insectenwerend middel.”

Juffrouw Miller vecht tegen de drang om in het gezicht van de schurk met hoge jukbeenderen te slaan.

“Dat is zo’n nuttige les in de veehouderij, bedankt.” Ik stap uit de modder. Mijn knieën zijn in het begin wiebelig, maar bij elke stap voel ik me steeds meer mezelf — alleen een veel, veel vuilere versie.

“Wacht,” roept hij me na. “Laat me je op zijn minst helpen.”

Ik wacht niet, maar hij haalt me in en pakt mijn elleboog — alsof we op het punt staan om voor theetijd een wandeling te maken.

Nogmaals reageert mijn verraderlijke lichaam met de meest ongepaste intensiteit op zijn aanraking.

Jeetje. Als ik door een wonder deze baan krijg, dan moet ik Project Grootse Ontmaagding naar de top van mijn takenlijst verplaatsen. Zo lang droog staan heeft me duidelijk in een hormonaal kruitvat veranderd, klaar om bij de eerste vreemdeling die ik ontmoet te ontploffen.

Juffrouw Miller vindt die laatste gedachte ongepast.

“Zouden ze je een nieuwe afspraak laten maken?” vraagt Adrian, terwijl hij nog steeds mijn elleboog vasthoudt.

“Ik betwijfel het,” zeg ik. “Ik zou het niet doen.”

“Ik woon aan de overkant van de straat,” zegt hij. “We kunnen je kleren binnen een uur gewassen hebben.”

Ik bloos als de maagd die ik ben. “Probeer je me uit mijn kleren te krijgen?”

Zijn glimlach is verwaand. “Doe het. Of doe het niet. Ik probeer helemaal niks.”

Ik bevrijd mijn arm van de zijne. “Houd Yoda in je broek.”

Een totale losbol. Ik had het moeten weten.

Ik versnel mijn pas en laat hem in ieder geval even achter me.

“Wacht even.” Hij haalt me in, Leo loopt hijgend naast zijn hielen. “Ik bedoelde het wasaanbod.”

“En *ik* bedoel dit: zelfs als ik geen haast had, dan zou het antwoord ‘echt niet’ zijn.”

Hij zucht. “Mag ik op zijn minst —”

“Dit is mijn bestemming,” zeg ik buiten adem terwijl ik naast de bibliotheek stop. “Het was geen genoeg je te ontmoeten.”

Hij glimlacht boosaardig. “Het gebrek aan plezier was helemaal van mij.”

Als ik de bibliotheek binnenkom, koelt de geur van boeken mijn brandende wangen af en het kalmeert me een beetje, tenminste totdat mensen — me medelijdend aankijken.

“Ik ben hier voor het sollicitatiegesprek,” zeg ik tegen de man achter de balie.

“Mevrouw Corsica is die kant op.” Hij gebaart naar

de deur achter hem. Zichtbaar huiverend voegt hij eraan toe, “Ze zal niet blij zijn dat je te laat bent.”

Dus ik ben niet alleen ongepast opgewonden en bedekt met vuil, maar ik ben ook te laat? Wat is het volgende? Vogelpoep op mijn hoofd, dus ik ruik zoals hoe ik eruitzie?

Ik sprint naar de kantoordeur alsof ik door wilde paarden word achtervolgd. Terwijl ik klop, probeer ik mijn panische ademhaling onder controle te krijgen.

“Kom binnen,” zegt de stem van een vrouw op een ontevreden toon die niet veel goeds voorspelt.

Ik ga naar binnen.

Om te zeggen dat mevrouw Corsica er streng uitziet, zou de zaak sterk onderschatten. Met haar formele kleding, rechte houding en koude grijze ogen doet ze me aan een boze weduwe-gravin denken die net een heldin heeft ontmoet die ze als ver, ver onder het stadium van een held beschouwt.

God. Zelfs als ik op tijd zou komen en er representatief uit zou zien, zou ik me zorgen maken over mijn kansen bij een interviewer als deze. Zoals het er nu voor staat, kan ik net zo goed de baan vergeten.

“Wanneer dacht je dat dit gesprek zou beginnen?” eist mevrouw Corsica.

Ik draai me om zodat ze de modder kan zien en zeg dan, “Ik heb onderweg hierheen een ongelukje gehad. Het spijt me heel erg.” Ik betwijfel of het zou helpen als ik haar ook zou vertellen dat, “Een hond van een zeer hete man heeft me omver geduwd.” Dat klinkt als een

minder plausibele versie van “de hond heeft mijn huiswerk opgegeten.”

Afkeurend knikkend zegt mevrouw Corsica, “Vind je het erg om het gesprek staand te doen? Die stoel is een antiek exemplaar.”

“Geen probleem,” zeg ik met valse opgewektheid. In werkelijkheid lijkt blijven staan als een oudere vrouw zit onbeleefd, maar wat kan ik eraan doen? Het is niet alsof ik op dit moment een kans heb op de baan, dus mijn beste gok is om hiermee om te gaan als een kans om mijn sollicitatievaardigheden onder extreem moeilijke omstandigheden te oefenen.

“Vertel me eens waarom ik je zou moeten aannemen,” zegt mevrouw Corsica, en ik kan bijna het onuitgesprokene horen, “Niet dat wat je nu ook zegt me zal overtuigen.”

Dit is het moeilijkste deel van het sollicitatieproces, omdat ik van nature bescheiden ben, dus mezelf verkopen is veel moeilijker voor me dan het beantwoorden van specifieke vragen. Toch begin ik aan het verkooppraatje dat ik een paar jaar in mijn hoofd heb gerepeteerd, een die benadrukt hoe georganiseerd en gedetailleerd georiënteerd ik ben, hoe goed ik ben met de nieuwste bibliotheektechnologie en hoe geweldig ik ben in onderzoek. Als een coup de grâce vertel ik haar hoeveel ik van lezen hou en dat het een grote droom voor me is om met boeken te werken.

De hele tijd is de uitdrukking van mevrouw Corsica zo onleesbaar dat ik me begin af te vragen of ze Botox

gebruikt, een pokerkampioen is of door een wassen beeld is vervangen toen ik met mijn ogen knipperde.

“Je enige focus is boeken?” vraagt ze. “Een curator moet van verschillende vormen van media kennis hebben.”

Ik leg uit dat ik op de hoogte ben van films en tv-programma's en daag haar zelfs uit om me erover een te ondervragen als ze dat wil.

Dat wil ze, en ik heb voor het eerst vandaag geluk. Haar vraag gaat over *Sense and Sensibility*, die ik natuurlijk heb gezien en gelezen. Het is vernoemd naar Jane Austen en de film is een van een handvol historische romans.

Vervolgens vraagt ze me naar mijn masterscriptie en werkervaring in de bibliotheek van Columbia University.

Terwijl ik spreek, doe ik mijn best om niet van voet naar voet te springen en niet aan Adrian te denken, wat beide bovenmenselijke taken zijn.

Uiteindelijk moet mevrouw Corsica het gevoel hebben dat ze genoeg vragen heeft gesteld die beleefdheid dicteert in een geval waarin je niet echt iemand voor de baan wilt aannemen — een beetje zoals mijn gesprek met mijn date onlangs, nadat de man minstens twintig jaar ouder bleek te zijn dan hij op zijn profielfoto leek te zijn.

“Bedankt,” zegt mevrouw Corsica ijsig. “Je hoort nog van ons.”

Vertaling: je krijgt deze baan over mijn lijk. Maak dat je wegkomt, en maak jezelf in godsnaam schoon.

HOOFDSTUK 2

Adrian

“**H**et gebrek aan plezier was helemaal van mij?” zeg ik hoofdschuddend tegen Leo zodra de mysterieuze vrouw de bibliotheek in verdwijnt. “Begrijp *jij* wat ik bedoelde?”

Leo houdt zijn hoofd schuin.

Ik ben gladder dan dat, en mijn idee van flirten is het besnuffelen van de kont van een teefje.

“Ach, nou ja,” zeg ik. “Misschien zeg ik iets slims als ze terugkomt.”

Leo gaat op de grond liggen en kijkt me sceptisch aan.

Ik dacht dat stalken mijn ding was, maar ieder zijn ding.

“Jij hebt me hier in de eerste plaats in betrokken,” zeg ik tegen hem. “Het minste wat ik kan doen is aanbieden om kleren voor haar te kopen om de kleren te vervangen die *jij* hebt geruïneerd.”

Leo jankt — waardoor ik het gevoel heb dat ik het denkbeeldige argument heb gewonnen.

Terwijl we wachten, kan ik niet anders dan me voorstellen hoe ik de mysterieuze vrouw zou schilderen. Of een standbeeld van haar zou maken met behulp van de laserlastechnieken die ik onlangs onder de knie heb gekregen.

Er vormt zich langzaam een glimlach om mijn lippen. Voor sommigen lijkt ze misschien een nerd of een sexy bibliothecaresse. Ze denken misschien dat ze de heldin in *She's All That* is — ze is mooi, maar ze moet haar bril afzetten en een make-over krijgen. Ik vind dat ze op de Mona Lisa lijkt, met een gezicht dat bijna ideaal is en haar bril die die perfectie vakkundig omlijst. Ik zou er zelfs een miljoen dollar om verwedden dat als ik haar gezicht zou meten en de breedte door de lengte zou delen, het resultaat de gulden snede zou zijn. Hetzelfde geldt voor haar andere verhoudingen: de lengte van haar oren zou precies gelijk zijn aan die van haar neus, de breedte van haar ogen identiek aan de afstand tussen hen, om nog maar te zwijgen van —

Mijn telefoon gaat.

Het is Bob, een van mijn legers aan advocaten die een expert is in het vernietigen van mijn goede humeur. Hij is de beste in wat hij doet, maar hij heeft de vervelende gewoonte om te doen alsof de komende hoorzitting het belangrijkste in *zijn* leven is, in plaats van in het mijne. Alsof *hij mij* heeft gevonden zodat hij kan helpen, en niet andersom. Soms vraag ik me af of hij alle onzin gelooft die zijn tegenstanders tijdens de genoemde hoorzitting over

mij willen zeggen — dingen die helaas veel mensen geloven.

“Hoi,” zegt Bob. “Heb je iets van het bureau gehoord?”

Ik frons. “Geen van de door hen verstrekte kandidaten is goed.”

“Weet je zeker dat je niet te kieskeurig bent?” vraagt Bob.

“Oh, ben ik dat?” Ik benoem de problemen met de kandidaten die omvatten, maar niet beperkt zijn tot: een arrestatie wegens rijden onder invloed, een racistische tirade op social media en een straatverbod van drie verschillende mannen.

“Hmm,” zegt Bob. “Misschien moeten we een beter bureau zoeken?”

Ik gnuif. “Denk je?”

“We moeten dit zo snel mogelijk regelen,” zegt hij. “De relatie moet een tijdje hebben geduurd om geloofwaardig te klinken.”

Mijn kaak trilt. “Vertel me iets wat ik niet weet en maak er voor de verandering eens goed nieuws van.”

“De rechter die we het meest waarschijnlijk zullen krijgen, heeft niet veel gendervooroordelen,” zegt Bob.

“Dat is geweldig,” zeg ik en mijn hart knijpt zich samen van hoop. Vanaf het moment dat ik mijn kleine meid in het ziekenhuis had gezien — of misschien zelfs daarvoor — heb ik er alles aan gedaan om in haar leven te kunnen zijn, wat gezamenlijke voogdij vereist. De waarheid is dat ik zelfs zou overwegen om met Sydney,

haar manipulatieve moeder, te trouwen, maar niet voordat ik alle andere mogelijke opties heb uitgeput.

“Ik heb ook van het bedrijf gehoord dat het internet leeghaalt,” zegt Bob. “Hun klus is geklaard. Zorg ervoor dat je ze niet nog meer werk te doen geeft en blijf uit de buurt van verdovende middelen.”

Ik adem uit. “Ik heb al een paar maanden geen paddenstoelen aangeraakt. LSD is nog langer geleden. Je hoeft dat niet steeds te noemen.”

“Sorry,” zegt Bob. “Je weet hoe belangrijk dat deel is.”

Natuurlijk weet ik dat, en ik ben niet boos op Bob, maar op mezelf. Ik had het in een aantal interviews een jaar geleden over het microdoseren van hallucinogenen voor creativiteit gehad, en Bob heeft reden om te geloven dat de andere partij dat zou kunnen gebruiken om te beweren dat ik problemen heb met drugsmisbruik. Mochten ze die kant opgaan, dan zullen ze teleurgesteld zijn als ze proberen om enig bewijs te bemachtigen dat ik dat heb gezegd, en ik doe toevallig ook regelmatig drugstests om te bewijzen dat ik zo schoon ben als het fluitje van een scheidsrechter met OCS.

“Is er nog iets dat ik moet weten?” vraag ik Bob.

Hij begint aan het overzicht, maar ik moet hem tegenhouden voordat hij klaar is, want ik zie de mysterieuze vrouw uit de bibliotheek komen.

Aan haar troosteloze uitdrukking te zien, is haar sollicitatiegesprek niet zo goed gegaan, en als dat zo is,

dan ben ik haar meer dan alleen een paar kleren verschuldigd.

“Ik bel je later,” zeg ik tegen Bob en ik hang op.

De vrouw komt de trap af, diep in gedachten. Dan, als ze ons ziet, vernauwt ze haar ogen tot kleine stukjes barnsteen. “Ben je me aan het stalken?”

Ik gebaar naar Leo en antwoord met “zijn” stem, “Ik heb het verpest, dus ik laat mijn mens het goedmaken.”

Ze sluit de afstand tussen ons en prikt met een vinger in mijn borst. “Zoals ik je al heb verteld, ga ik niet mee naar jouw huis.”

“Juist,” zeg ik met mijn normale stem. “Maar er is wel een kledingwinkel in de buurt. Zal ik een nieuwe outfit voor je kopen?”

Ze zucht. “Is dat de snelste manier om van je af te komen?”

Ik knik en Leo staat op zijn volledige hoogte en kwispelt met zijn staart naar haar.

Ze lacht naar de hond en het is geen Mona Lisa-glimlach, maar een brede grijns. “Zijn donzige gezicht doet me aan iemand denken,” zegt ze. “Maar ik kan me niet herinneren wie.”

“Oh, dat hoort hij vaak,” zeg ik. “Hij heeft zo’n gezicht, weet je.”

Haar glimlach verdwijnt. “Waar is deze vermeende winkel?”

Ik gebaar naar Fifth Avenue. “Niet ver.”

“Goed,” moppert ze en begint te lopen.

Ik haal haar in en vraag zo nonchalant als ik kan, “Hoe heet je?”

Ze stopt. “Dat is niet iets wat ik aan complete vreemden onthul.”

Ik steek mijn hand uit. “Om je eraan te herinneren, mijn naam is Adrian. Adrian Westfield.” Ik haal mijn rijbewijs tevoorschijn en geef het aan haar. “Zie je wel? Nu ben ik geen complete vreemdeling meer.”

Fronsend maakt ze met haar telefoon een foto van mijn rijbewijs. “Dat zit nu in mijn cloud,” zegt ze. “Als je me opeet, dan zal de politie wat vragen voor je hebben.”

Haar opeten? Het deel van mijn anatomie dat ze Yoda noemde, voelt een grote verstoring in de Force, alsof miljoenen vagina’s plotseling in extase hebben geschreeuwd.

Aan haar blos te zien, moet ze zich de dubbele betekenis realiseren.

Als ik het rijbewijs terugneem, strelen mijn vingers langs de hare en het is alsof ik door die Force-bliksem geraakt word die de kwaadaardige Sith uit hun handen kunnen schieten. De energie stroomt rechtstreeks in Yoda — en in tegenstelling tot zijn filmnaamgenoot, absorbeert mijn pik het niet zomaar. In plaats daarvan heb ik het gevoel dat Yoda kan ontploffen.

“Jane,” zegt ze, en om de een of andere reden worden haar wangen nog lekkerder rood. “Jane Miller. Mijn moeder is een grote fan van *Pride and Prejudice*.”

Terwijl we de wandeling hervatten, vraag ik, “Het boek of de film met Keira Knightley?”

“Het boek,” zegt Jane kortaf. “Mijn moeder had me

niet naar die film kunnen vernoemen, omdat die uitkwam nadat ik al geboren was.”

“Daar trap ik niet in,” zeg ik samenzweerderig tegen Leo. Tegen Jane zeg ik, “Ik wil iets duidelijk maken — ik was niet aan het vissen om je leeftijd te weten te komen... Zelfs als je, door mijn rijbewijs te zien, al weet dat ik zevenentwintig ben.”

“Wat een heer,” zegt ze met een hoorbare oogrol. “Aangezien je het graag wilt weten, ik ben drieëntwintig. Voordat je het vraagt, ik weeg zevenenveertig kilo.”

“Dat zou ik nooit vragen.” Ik vraag me af of ik haar moet vertellen dat ze net zoveel weegt als Leo.

“Ik ben één meter zestig,” vervolgt ze. “Dat maakt mijn BMI negentien en een half.”

“Serieus, ik hoeft niet —”

“Mijn cholesterol is honderdvijftig,” vervolgt ze. “Ik ben een Schorpioen. Mijn bloeddruk is de meeste dagen 115 over 75. Mijn schoenmaat is achtendertig. Wil je nog iets vragen? Of ik moedervlekken heb? Hoe mijn poep eruitziet op de Bristol-ontlastingsschaal?”

“Ik heb daar niets van gevraagd, en dat weet je.” Hoewel een deel ervan behoorlijk nuttig zal zijn als ik een levensgroot standbeeld van haar maak, maar ik noem dit stukje niet omdat ze het in iets zou kunnen veranderen dat alleen een kannibaal zou zeggen.

“Zijn we al in de buurt van de winkel?” eist ze.

Ik wijs naar een boetiek aan de overkant van de straat. “Daar.”

Ze bekijkt het, stopt dan en schudt haar hoofd. “We kunnen daar niet naar binnen.”

“Waarom niet?”

Ze lijkt niet het type te zijn dat op de zwarte lijst staat voor winkeldiefstal, in tegenstelling tot een van de kandidaten die het bureau me heeft gestuurd.

“Ze verkopen de duurste kleding in Manhattan,” zegt ze. “Ze zullen je hond niet binnenlaten en ze zullen me onheus bejegenen, zoals in die scène uit *Pretty Woman*.”

Ik grijns. “Als ze een van die dingen doen, dan zullen we ergens anders gaan winkelen en dan alle commissie die ze hebben gemist onder hun neus wrijven, zoals Julia Roberts deed.”

Voor het eerst lacht Jane naar me. “Heb je die film gezien?”

“Ik ben een filmfanaat,” zeg ik terwijl we de straat oversteken. “Ik heb alles gezien. En jij?”

“Ik ben meer een boeklezer.” Ze duwt haar bril hoger op haar schattige neus. “Toch is films kijken iets wat ik elke kans die ik krijg met mijn moeder doe, dus ik heb er veel gezien.”

Ik voel een steek in mijn borst. Ik zou al mijn geld geven om weer met mijn moeder naar een film te kunnen kijken, hoe waardeloos hij ook is.

“Wat voor soort boeken vind je leuk?” vraag ik voordat ze op de een of andere manier mijn gedachten oppikt en iets ter sprake brengt dat ik niet zou willen bespreken.

Ze bloost opnieuw en gaat de boetiek binnen in plaats van te antwoorden.

Voordat ik volg, kijk ik naar Leo. “Je moet je daarbinnen op je best gedragen.”

Leo houdt zijn hoofd schuin.

Hoe groot is de kans dat ze een kat hebben die me uitdaagt om hem achterna te jagen? Of een eekhoorn? Of mijn staart?

Zuchtend haal ik mijn portemonnee tevoorschijn om zeker te weten dat ik mijn Amex Black Card bij me heb, zodat ik hem kan laten zien als het erop lijkt dat we eruit getrapt worden. Dan stap ik naar binnen en bots ik tegen Jane aan, die lijkt te willen ontsnappen.

“Ga je al zo snel weer weg?” vraag ik.

“Er zitten nergens prijskaartjes op,” fluistert ze luid.

Ik zwaai naar een verkoopster die in de buurt staat. Gezien de manier waarop haar ogen groter worden, vermoed ik dat ze weet wie ik ben.

“Er is een ongelukje gebeurd,” zeg ik. “We moeten de outfit van Jane vervangen.” Ik wijs naar een paar mannequins. “Ze zal om te beginnen dat proberen.”

Het verkoopteam zwemt om Jane heen als fashionista sprinkhanen.

Voordat ik het weet, loopt Jane de kleedkamer uit in een Italiaans rokpak en ziet ze er zo professioneel uit dat ze elke baan kan krijgen die ze wil, of het nu een CEO, een investeringsbankier of een begrafenisondernemer is.

Dan komt het bij me binnen. Een andere plek waar

ze er geweldig uit zou zien als ze dat pak zou dragen, is aan mijn zijde tijdens de hoorzitting.

Leo kijkt me met zijn tong uit zijn mond aan. Hij kan ongetwijfeld mijn hartslag horen versnellen.

Goed idee. Ga nu om haar heen plassen, of doe wat mensen doen om hun territorium te markeren.

Hoe meer ik erover nadenk, hoe enthousiaster ik word. Tot nu toe, van wat ik over Jane Miller weet, loopt ze lichtjaren voor op de meeste kandidaten die het bureau me heeft gestuurd.

Wat ik het leukst vind, is dat ze een gezonde girl-next-door-uitstraling heeft die mooi met de koude schoonheid van Sydney contrasteert.

Is ze vrijgezel? Hetero? Geen roker?

Als het antwoord op alle drie ja is, dan is dit het.

Jane Miller wordt mijn vrouw.

HOOFDSTUK 3

Jane

“**H**oeveel is dit?” fluister ik tegen de blonde verkoopster naast me en het kost al mijn wilskracht om niet te klagen over hoe vervelend het gebrek aan prijskaartjes echt is.

Ik weet dat mam me zou straffen omdat ik zuinig ben, zelfs als iemand anders betaalt, maar ik kan er niets aan doen.

De vrouw noemt een bedrag.

Naar haar starend wacht ik tot ze grinnikt en zegt dat ze net een grap heeft gemaakt.

Maar dat doet ze niet.

“Ik kan hem dat niet laten betalen,” sis ik naar haar. “De kleren die zijn hond vies heeft gemaakt, zijn een honderdste van deze prijs.”

“Het kan hem niet schelen,” fluistert ze vol vertrouwen.

“Hoe kun jij dat weten?” vraag ik met samengeknepen ogen.

Nu kijkt ze *mij* aan alsof ik een grap maak. “Dat is Adrian Westfield.”

“Hoe ken je hem?”

Is hij met haar naar bed geweest? Als het om losbollen gaat, is dat de standaardaanname.

Ze fronst met haar perfect getrimde wenkbrauwen. “Hij is een miljardair en de meest begeerde vrijgezel in —”

Ik stop met luisteren.

Een miljardair.

De meest begeerde vrijgezel.

Nu ze het heeft gezegd, lijkt het alsof ik het had moeten zien. Er is gewoon iets onbeschrijflijks aan Adrian, iets naast zijn buitenaardse uiterlijk. Als dit Victoriaans Engeland was, dan had ik geraden dat hij een hertog of een ander lid van de hoogste stand was, dus het is logisch dat hij een modern Amerikaans equivalent is. Voeg daar het feit aan toe dat hij zijn hond zo dicht bij Billionaires Row laat lopen en kleren voor me koopt op een plek die willekeurig nullen aan de prijzen lijkt toe te voegen, en het lijkt elementair te zijn.

“— lees je geen roddelbladen?” vraagt de verkoopster, die me terugbrengt naar de boetiekrealiteit.

Ik schud mijn hoofd. “Waarom zou ik roddelbladen lezen als ik boeken kan lezen?”

Ze haalt haar schouders op. “Wil je nog iets anders proberen?”

Ik werp een blik op Adrian. “Wat is je goedkoopste

pak?”

Zelfs als hij zich dit kan veroorloven, voel ik me niet goed om iets te accepteren dat zoveel kost.

Juffrouw Miller keurt het goed. Een overdadig geschenk van een heer is onfatsoenlijk, omdat het de schijn heeft van het kopen van de genegenheid van de dame. Als hij aandringt op een geschenk, dan moet het iets vergankelijks zijn en dus geen enkele verplichting aan de ontvanger overlaten. Dingen zoals bloemen zijn goed, of fruit en groenten — zolang ze niet van een indiscrete vorm zijn, zoals komkommers.

“Dat is een van de goedkoopste pakken die we hebben,” zegt de verkoopster. “Het enige wat ik kan doen, is je er nog een laten zien die in een vergelijkbare prijsklasse valt.”

Wauw. De rijken leven in hun eigen kleine wereldje.

Ik loop naar Adrian toe. “We moeten naar een andere winkel.”

“Waarom?” vraagt hij. “Je ziet er daarin geweldig uit.”

Ik knipper met mijn wimpers naar hem. De uitdrukking “vleierij werkt altijd” gaat over vrijen, nietwaar?

Juffrouw Miller beschouwt de warmte in haar lendenen als een schending van de etiquette.

“Dit is te veel,” zeg ik. “Ik kan het niet accepteren.”

Hij zucht. “Ik voel me niet goed over wat er met je kleren is gebeurd. Je zou me een plezier doen door het te accepteren.”

Hoewel mijn vastberadenheid wankelt, schud ik mijn hoofd. “Je geweten zal erdoorheen moeten.”

“Wat dacht je dan van een etentje?” vraagt hij. “En een kans om je pak te wassen?”

Het etentje omvat bederfelijke voorwerpen, dus het zou goed zijn, zelfs in Victoriaanse tijden, toch? En nu ik weet dat hij beroemd is, hoef ik niet voor mijn veiligheid te vrezen... heel erg.

Juffrouw Miller denkt dat de veiligheid van de deugzaamheid van een dame iets is waar ze zich heel veel zorgen over zou moeten maken. Een onbegeleid etentje is veel goddelozer dan een overdadig geschenk.

“Oké,” verbaas ik mezelf door dat te zeggen. “Ik ga met je uit eten, maar geen was. Voor zover ik weet, ben je misschien een aan vuile kleren ruikende viezerik.”

Ik wed dat de verkoopster van eerder die laatste opmerking heeft gehoord, en het kost al haar wilskracht om niets te zeggen — waarschijnlijk om hem te verdedigen.

“Alleen een etentje,” zegt hij. “Heb je voorkeuren?”

Ik haal mijn schouders op. “Ik ben niet te kieskeurig.”

Zijn zilverkleurige ogen glanzen. “Wat dacht je van sushi?”

“Dat zou kunnen werken,” zeg ik. De waarheid is dat ik eigenlijk enthousiast ben over die keuze. Ik heb zin in sushi, maar omdat mijn moeder geen fan is, heb ik het al een tijdje niet gegeten.

“Er zit hier in de buurt een geweldige zaak,” zegt hij en hij zegt de naam, maar het laat geen belletje

rinkelen. Dat zou het ook niet doen, aangezien mijn favoriete sushirestaurant in de buurt van mijn huis op Staten Island zit.

“En je weet het zeker van de kleren?” vraagt hij en hij bekijkt me waarderend van top tot teen.

“Absoluut.” Mijn vodden zijn inmiddels opgedroogd, toch?

“Kan ik in ieder geval een auto voor je regelen om je naar huis te brengen?” vraagt hij.

“Slecht idee. Dan zou je weten waar ik woon.”

Hij fronst. “Zal ik dat niet ontdekken als ik je ophaal voor ons etentje?”

“Niet als ik je bij het restaurant ontmoet.”

Hij kijkt naar Leo, alsof hij om zijn hulp vraagt. “Ik vind het geen fijn idee dat je vies rondloopt.”

Ik voel me nu zeker vies, maar niet op de manier die hij bedoelt. “Goed dan. Je kunt een Uber voor me regelen. De normale. Geen limousine. Geen koets met paarden — of wat je nog meer in gedachten hebt.”

Hij pakt zijn telefoon en drukt een paar keer op het scherm. “Uber. Natuurlijk. Ik heb geweldige dingen over die app gehoord.”

Het verbaast me niet dat een miljardair nog nooit Uber heeft gebruikt. Wat verrassend is, is dat hij zijn hond zelf uitlaat. Zou hij daar geen chique hondenuitlater voor moeten hebben?

“De app heeft je adres nodig om dit te laten werken,” zegt hij.

Hmm. Hij heeft een vervelend goed punt, dus ik

vertel hem wat mijn adres is. “Maar ik zie je nog steeds in het restaurant.”

“Prima, maar laten we op zijn minst nummers uitwisselen.”

“Gladjes,” zeg ik, terwijl ik mijn ogen vernauw. “Ik denk dat je me weinig keus hebt gelaten.” Ik pak de telefoon uit zijn handen, app een smiley-emoji naar mezelf en antwoord met:

Dit is Jane, de vrouw die je hebt gedwongen om met je uit eten te gaan.

Als hij de telefoon terugneemt, grijnst hij, wat allerlei vlinders in mijn buik veroorzaakt.

Juffrouw Miller zou op de wang van de losbol hebben geslagen voordat ze toegaf.

Ik ga me omkleden en als ik de vuile kleding aantrek, vallen er stukjes gedroogd vuil af en landen ze op de vlekkeloze vloer van de paskamer.

Grr. Ik heb er bijna spijt van dat ik het geschenk niet heb geaccepteerd.

Als ik naar buiten kom, zie ik Adrian zijn creditcard wegtrekken van een scanner die een van de verkoopsters hem moet hebben overhandigd.

“Wat heb je net gekocht?” eis ik.

Dan draait hij zich naar me toe. “De outfit die je hebt gepast.”

“Waarom?” Ik kijk afkeurend naar hem. “Het is niet alsof ik het lang genoeg heb gedragen zodat je eraan kunt ruiken.” Dat hoop ik in ieder geval niet.

Zijn grijns is verwaand. “Er is altijd een kans dat je het cadeau na het etentje accepteert.”

Ik rol met mijn ogen. “Er is ook een kans dat er een winnend lot van de loterij op mijn hoofd zal vallen, maar de kans daarop is vrij klein.”

“We zullen zien,” zegt hij net als zijn telefoon een geluid maakt. Nadat hij het heeft gecontroleerd, zegt hij, “Je Uber is er.”

Yep. Er stopt een auto bij de stoep buiten.

“Laat me de deur voor je openen,” zegt Adrian, en voordat ik hem kan tegenhouden, speelt hij voor portier. Hij laat me eerst de boetiek uit lopen en doet dan de deur van de auto open.

Hoe geniepig. Het is alsof hij weet dat het genieten van hoffelijke gebaren de enige ondeugd van juffrouw Miller is.

“Bedankt,” zeg ik, om de een of andere reden aarzelend om in de auto te stappen.

Hij buigt zich voorover, alsof hij een buiging wil maken, maar hij blijft daar hangen, met zijn lippen op slechts een zeer kleine afstand van de mijne. “Geen probleem,” mompelt hij.

Ik staar naar die lippen, mijn hartslag versnelt.

Hij staart naar de mijne.

Een buitenaardse kracht lijkt ons naar elkaar toe te trekken. Ik kan de sensuele rondingen van zijn lippen zien, zo bedrieglijk, maar toch zo vreemd aantrekkelijk, de zilverkleurige strepen in zijn ogen, de sterke, Romeinse neus... Onze lippen zijn maar een haarbreedte uit elkaar als er een luide blaf in de boetiek klinkt, gevolgd door het geluid van iets groots dat tegen de vloer klettert.

“Fuck.” Adrian gaat abrupt rechtop staan. “Ik had Leo daar niet alleen moeten laten.”

Mijn gezicht brandt en mijn hart bonst als de trommels in Waterloo terwijl ik een wankele stap achteruit doe, me dan omdraai en de auto in strompel. Met een onvaste hand sla ik de deur achter me dicht en kijk toe hoe Adrian naar de winkel rent om de nasleep van wat Leo ook heeft gedaan af te handelen.

De auto rijdt weg terwijl ik lucht naar binnen zuig, waardoor mijn hectische hartslag vertraagt.

Had ik het me ingebeeld, of hadden we bijna gekust?

Als dat zo was, kuste hij dan mij of ik hem? Doet het ertoe?

Volgens juffrouw Miller doet het er heel veel toe — want het is het verschil tussen een nette dame en een vrouw met een slechte reputatie.

Ik leun achterover tegen de autostoel en sluit mijn ogen.

Ik denk dat ik een vreselijke fout heb gemaakt door met dit etentje in te stemmen.

HOOFDSTUK 4

Adrian

Aangezien Leo een puinhoop heeft gemaakt, koop ik nog wat kleding in Janes maat om de verkoopsters te kalmeren. Ik weet zeker dat ze later van pas zullen komen.

Daarna neem ik Leo mee naar huis, maak ik reserveringen voor het etentje en regel ik onderweg een auto voor Jane.

Voor de lunch eten we allebei de restjes van mijn kookexperimenten van laatst — gerookte meloen met paling voor mij, ingewanden van kip in pindasaus voor hem. Terwijl ik eet, overweeg ik om Bob over Jane te vertellen, maar ik besluit dat het misschien voorbarig is. Ik moet meer over haar te weten komen, wat ik tijdens ons aanstaande etentje zal doen. Aan de andere kant, aangezien ik haar bijna had gekust, zou ze het etentje wel eens af kunnen zeggen.

Hoe dom was dat van me? Net als ik iemand heb ontmoet die misschien de perfecte kandidaat is om me

te helpen de voogdij over Piper te winnen, heeft mijn Yoda het misschien binnen enkele minuten verpest.

Het eten verzuurt in mijn maag.

Nee, daar kan ik nu niet aan denken. Ik moet bezig blijven.

Ik laat de afwas achter voor mijn huishoudster en ga naar mijn studio om wat muziek te componeren. Ik bedenk een paar basgitaarriffs — iets dat een nummer zou kunnen worden voor de metalband waar ik in zit. Dan schrijf ik een jingle voor een video die ik heb gemaakt — eentje die misschien een advertentie wordt voor een van de miljoen bedrijven die ik heb geërfd.

Mijn gedachten dwalen nog steeds af en proberen nog steeds terug te komen op het Jane-onderwerp, dus ga ik achter mijn computer zitten om aan het kinderverhaal te werken dat ik Piper hoop voor te lezen als ze oud genoeg is. Voor nu ben ik gewoon de rijmpjes aan het schrijven, omdat ik nog steeds aan het nadenken ben over hoe ik de illustraties het beste kan tekenen.

Verdomme. Jane kruipt nog steeds in mijn gedachten.

Ik pak een boek over pokerstrategie. Nee. Ik ga online en speel een schaakspel met een man die beweert een grootmeester te zijn, maar aangezien ik hem binnen het eerste uur heb verslagen, ben ik sceptisch dat hij zo hoog staat als hij beweert.

Mijn gedachten blijven terugkeren naar het etentje.

Het goede nieuws is dat er geen afzegging van haar komt.

Misschien heb ik haar niet al te bang gemaakt.

Aan het werk maar weer. Ik bekijk enkele investeringen, beantwoord enkele e-mails en voer een sollicitatiegesprek met een CEO-kandidaat voor een van mijn stichtingen. Dan werk ik aan nog een paar deuntjes en schrijf ik nog een paar rijmpjes voordat ik ermee stop.

Zoals ik vaak doe aan het einde van wat voor mij als een werkdag voorbijgaat, zoek ik in mezelf om erachter te komen voor welke activiteit ik de meeste affiniteit voelde en zoals gewoonlijk weet ik het niet.

Toegegeven, het kinderboek is een werk van liefde, maar dat wordt aangedreven door mijn gevoelens voor mijn dochter. Zonder haar weet ik niet zeker of schrijven en illustreren mijn roeping zou zijn.

Ik zucht. Hoewel mijn vader er niet meer is om me te bekritisieren, kan ik me zijn frons en zijn harde woorden gemakkelijk voorstellen. “Een manusje-van-alles, die nergens in uitblinkt” was de mooiste versie van zijn gebruikelijke tuchtiging, met woorden als “ongericht” en “stuurloos” niet ver daarachter.

En hij had gelijk. Ik ben zevenentwintig en weet nog steeds niet wat ik met mijn leven wil doen.

Hoe zielig is dat?

Leo loopt naar me toe en duwt me met zijn natte neus.

Moeten we ons niet klaarmaken voor een sushi-diner?

HOOFDSTUK 5

Jane

“**H**oe ging het sollicitatiegesprek?” eist mama zodra ik ons huis binnenstap. Ik draai me om zodat ze de staat van mijn kleding kan zien. “Het was een ramp.”

“Vertel me erover tijdens de lunch,” zegt ze, en dat doe ik, inclusief het deel over het ontmoeten van Adrian.

Zodra ik roddelbladen noem, pakt ze haar telefoon en begint ze te zoeken.

Ik zucht. Mam en ik zijn al een tijdje meer als vriendinnen dan als moeder-dochter — ten goede en soms ten kwade. Ze is pas negenendertig, dus ze had me gekregen toen ze duidelijk veel te jong was, en omdat we qua leeftijd niet zoveel verschillen, hebben we problemen die vrij vergelijkbaar zijn: daten, werk zoeken, enzovoort.

Ik heb haar moederlijk zien zijn voor mijn jongere zus, Mary, en ik ben soms een beetje jaloers.